

El preu de la llibertat a l'Iraq

Ara que fa un any del començament de l'operació Llibertat Iraquià, va bé que recordem per què hi vam lluitar. No fa gaire, vaig visitar Corea del Sud, en el mateix moment en què el govern coreà decidia si havia d'enviar tropes a l'Iraq. A Seül, m'hi vaig entrevistar amb una periodista coreana, massa jove perquè haguera viscut la guerra de Corea de primera mà. Em va preguntar: "Per què hi hauríem d'enviar joves coreans, a l'altra banda del planeta, perquè els maten o els feresquen a l'Iraq?"

Jo, aquell dia, havia visitat el monument als caiguts durant la guerra de Corea, on hi ha el nom de cadascun dels soldats americans que hi van matar. Un dels noms era el d'un amic meu de l'institut, company de l'equip de lluita, assassinat l'últim dia de la guerra. Vaig saber de seguida què contestar-li, a la periodista: "És just que us feu aquesta pregunta. També hauria estat just que els americans, ara fa cinquanta anys, ens haguérem preguntat: 'Per què han d'anar els nostres joves a l'altra banda del planeta, perquè els maten o els feresquen a Corea?'"

La conversa tenia lloc en una de les plantes més elevades d'un gran hotel de Seül. Li vaig dir que mirara enfora —els llums, els cotxes, l'energia que transmetia aquella vibrant economia sud-coreana. Llavors li vaig explicar el que es veu en una fotografia satèl·lit nocturna que tinc al despatx del Pentàgon. Al nord de la zona desmilitaritzada, no hi ha res: només hi ha fosc —potser una mala mica de llum al voltant de Pyong-yang— mentre que tot Corea del Sud enlluerna, amb la llum de la llibertat.

La llibertat coreana va costar un preu terrible —desenes de milers de vides, incloent-hi la de 33.000 americans morts en combat. Pagava la pena? Vosaltres mateixos. De la mateixa manera que pagava la pena a Alemanya, a França, a Itàlia i al Pacífic, al llarg de la Segona Guerra Mundial. De la mateixa manera que s'ho valia a l'Afganistan i a l'Iraq d'avui dia.

Avui, en un món de terrorisme, armes de destrucció massiva i estats que patrocinen i cerquen totes dues coses, defen-

“Per als americans, no és fàcil entrar en guerra, però la llibertat és una qüestió que ens preocupa molt. Tan bon punt hi haja llibertat i autogovern a l'Iraq, i aquest país esdevinga una potència per al bé del Pròxim Orient, la justícia d'aquests esforços estarà tan clara com la de Corea, Alemanya, Japó i Itàlia”

sar la llibertat implica enfrontar-nos als perills abans que no siga massa tard. Al llarg de dotze anys, disset resolucions del Consell de Seguretat de les Nacions Unides van donar a Saddam l'oportunitat de defugir la guerra. Només havia de provar el que establia l'acord posterior a la guerra del golf Pèrsic del 1991: que s'havia desarmat. En comptes de desarmar-se, però, com van fer Kazakhstan, Sud-àfrica, Ucraïna i, darrerament, Líbia, Saddam Hussein va triar el camí de l'engany i del desafiament.

Va rebutjar repetidament aquestes resolucions i va enganyar sistemàticament els inspectors de les Nacions Unides, pel que fa a les armes i a les intencions que tenia. El món ja sabia quin era el currículum d'aquest home: va emprar armes químiques contra l'Iran i contra la població civil d'aquell país; va envair l'Iran i Kuwait; va llançar míssils balístics a l'Iran, Israel, Aràbia Saudita i Bahrein i les seues tropes van disparar contínuament contra americans i anglesos que patrullaven per les zones lliures de vol.

En adonar-se de l'amenaça, el setembre del 2002 el president Bush va anar a

les Nacions Unides, que encara van donar a Saddam una "darrera oportunitat" per desarmar-se, i per provar que ho havia fet. El mes següent, el president va anar al Congrés, que va donar-li suport per emprar la força a l'Iraq, si aquest país no feia cas de l'ONU.

I, quan Saddam Hussein va tornar a deixar passar aquella oportunitat, encara se li va donar una altra possibilitat: tenia 48 hores per marxar del país. Llavors va ser quan, després que havien fracassat tots els intents de solució pacífica del conflicte, el president i els nostres socis de la coalició van ordenar l'alliberament de l'Iraq.

Per als americans, no és fàcil entrar en guerra, però la llibertat és una qüestió que ens preocupa molt. Tan bon punt hi haja llibertat i autogovern a l'Iraq, i aquest país esdevinga una potència per al bé del Pròxim Orient, la justícia d'aquests esforços estarà tan clara com la de Corea, Alemanya, Japó i Itàlia.

El camí cap a l'autogovern, però, és difícil, com ens demostren els brots continuats de violència terrorista a l'Iraq, però s'hi endevinen avenços impressionants. Ara fa dues setmanes, el Consell de Govern iraquí va signar una constitució de transició. Garanteix llibertat religiosa i llibertat d'expressió; dret d'associació i dret a constituir-se en partits polítics; dret a votar i dret a un judici just, públic i ràpid. Prohibeix la discriminació per raó de gènere, nacionalitat o religió, i també les detencions arbitràries. Ara fa un any, els iraquians no podien ni imaginar unes garanties com les que els assegura la nova constitució.

Avui, mentre pensem en les desenes de milers de soldats americans que encara hi ha a l'Iraq —i a l'Afganistan, i arreu del món, en una guerra global contra el terrorisme— hauríem de dir-los: "Formeu part d'una llarga llista de generacions d'americans que han disparat el foc de la llibertat. Gràcies."

Donald H. Rumsfeld és el secretari de Defensa dels EUA

© The New York Times - EL TEMPS
Traducció: Maite Insa

DONALD H. RUMSFELD